

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 5394 van 9 maart 2010
in de zaak A. 195.335/XIV-31.894**

In zake : XXXXX
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. BUYSSE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 597

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXXX, van Russische nationaliteit, op 25 januari 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 36.537 van 22 december 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 1 februari 2010;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), geen directe werking in het Belgische recht heeft; dat, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de artikelen 26 en 27 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht heeft besloten dat de verzoekende partij wordt geacht de bescherming te genieten van het eerste land van asiel, met name Polen, en dat de door de verzoekende partij voorgehouden problemen in Polen niet vallen onder één der vervolgingsgronden opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat daarmee voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 26 en 27 van Richtlijn 2005/85; dat de verzoekende partij dit op geen enkele wijze betwist en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze de aangevoerde schending de strekking van het bestreden arrest kan hebben beïnvloed; dat het eerste middel kennelijk niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat krachtens artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren tot de feitelijke appreciatiebevoegdheid van de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort; dat, zoals in punt 2.2 van het bestreden arrest wordt vermeld, dit gebeurt op hun eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter; dat het niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toekomt om die beoordeling opnieuw te doen; dat het tweede middel in die mate niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel nog een theoretische uiteenzetting geeft en aanvoert dat er door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvoldoende rechtsbescherming wordt geboden daar “deze geen enkele afweging maakt inzake de mogelijke schending van art. 3 EVRM” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “bovendien niet beschikt over voldoende ‘vollerechtsmacht’ in de zin van art. 13 (EVRM)”; dat, wat de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (E.V.R.M.) betreft, uit punt 3.2.1 juncto 3.2.3.2 van het bestreden arrest duidelijk blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een afweging heeft gemaakt inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. doch dat hij tot de vaststelling is gekomen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een reëel risico zal lopen op ernstige schade; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar luid van artikel 39/2, §1, van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen; dat de artikelen 39/69 en 39/76, §1, van de Vreemdelingenwet het de partijen bovendien mogelijk maken onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tenslotte de beslissing van de commissaris-generaal kan vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen; dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen derhalve kennis neemt van het geschil in zijn volledigheid en dat het om een beroep met volle rechtsmacht gaat; dat de verzoekende partij niet aantoont waarom deze volle rechtsmacht onvoldoende is in de zin van artikel 13 van het E.V.R.M.; dat het tweede middel in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken op negen maart tweeduizend en tien, door :

de HH. C. ADAMS,

 J. CASNEUF,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.